

Karen Cleveland

Dicht bij jou

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De vrouw schrikt wakker, snakkend naar adem en met een bonkend hart. In haar hoofd klinken de schoten na die in haar slaap werden gelost. Ze tast naast zich naar de andere kant van het bed, merkt dat het leeg is. Alleen nog een afdruk in de lakens, al afgekoeld.

Ze stapt uit bed en trekt een ochtendjas aan. Loopt geluidloos op blote voeten over de koude, houten vloer de verduisterde gang in. Ze kijkt door de eerste open deur naar binnen. Een jongen diep in slaap, in het licht van de maan zijn zijn trekken nauwelijks te onderscheiden. Door naar de volgende deur. Een slapend meisje in een regenboogkleurige kamer, terwijl een nachtlampje een gedempt licht op haar onschuldige gezicht werpt. Dan de derde deur. Een tweeling, jongens, die ieder in een eigen bed liggen te slapen. De ene zuigt op zijn duim. De andere is met een haveloze speelgoedbeer diep onder de dekens gekropen.

Aangetrokken door een vaag geluid beneden loop ze door. Televisie, het geluid staat zacht. Halverwege de trap naar beneden vangt ze een glimp op van het scherm. Nieuws, een uitzending die vierentwintig uur per dag doorgaat. Rusland. Inmenging in de verkiezingen. Het soort verhaal waar haar echtgenoot niet tegen kan en dat hij altijd uitschakelt.

Een paar stappen verder komt de rest van de kamer in zicht. De woonkamer, vol plastic speelgoed en bordspelen, de schoorsteenmantel vol familiefoto's. En iemand midden in de kamer, badend in het flikkerende blauwe licht van de

televisie. Hij zit op de rand van de bank en kijkt geconcentreerd naar het scherm. Door het onnatuurlijke licht worden zijn trekken vervormd. Heel even ziet hij eruit als een vreemdeling.

Hij lijkt haar aanwezigheid op te merken. Draait zich naar haar om, en op zijn gezicht verschijnt een bekende, geruststellende glimlach. Hij zet het geluid van de televisie uit. 'Weer een nachtmerrie, liefde?' Hij strekt een arm uit, een uitnodiging om naast hem te komen zitten.

Ze verroert zich niet, knikt alleen maar in reactie op zijn vraag.

Hij komt overeind, richt de afstandsbediening op de televisie en het beeld verdwijnt. Ineens staan ze in het donker. 'Kom, laten we weer naar bed gaan.'

Hij loopt in de richting van de trap, haar kant op, maar haar ogen zijn nog niet aan het donker gewend, en hij is niet meer dan een kolossale schaduw. Hij legt zijn hand zachtjes op haar rug.

Ze wijkt terug voor de hand. 'Ik blijf hierbeneden.'

Hij aarzelt, buigt vervolgens om haar in haar nek te kussen en passeert haar rakelings als hij de trap op loopt. Ze kijkt hem na tot hij is verdwenen.

Alleen in het donker trekt ze haar ochtendjas strakker. Kijkt de woonkamer in, naar het televisiescherm, dat nu zwart is. In gedachten ziet ze de uitdrukking op zijn gezicht. Bijna een glimlach, verwrongen. Maar dat kan niet zo zijn, omdat hij totaal niet lijkt op de man die ze kent en van wie ze houdt.

Ze probeert zichzelf ervan te overtuigen dat het alleen maar door het licht kwam. Het verontrustende flikkeren van de televisie. Ze hebben geen geheimen, niet meer.

Toch loopt er een rilling over haar rug. Ze slaat haar armen om zich heen.

Stel dat hij niet is wie ze denkt dat hij is?

Hoe goed kent ze hem eigenlijk?

1

Ik heb altijd het liefst 's avonds laat hardgelopen. Ik houd van de stilte. De rustige straten, lege stoepen. Het is zeker niet de veiligste tijd om buiten te zijn. Maar in mijn loopkleden zie ik er niet uit alsof er veel bij me te halen valt. En voor wat betreft een aanval: ik ben taaier dan ik eruitzie. Geoefend in zelfverdediging, in staat om voor mezelf op te komen. Ik zit meer in over speciaal op mij gericht geweld. Maar als er iemand achter me aan zit, zullen ze een manier vinden om het te doen, hoe dan ook.

Links van me ligt de Spiegelvijver, donker en doorschijnend. De tiende kilometer van de geplande zestien, tot dusver allemaal onder de vier minuut veertig. Een stevig tempo vanavond, beter dan gewoonlijk. Ik laat me aansporen door de dreigende storm. We hebben een week lang een vroege lente meegemaakt, hogere temperaturen dan gebruikelijk in dit seizoen, zodanig dat de knoppen aan de kale takken al uitliepen en de tulpen opkwamen. Maar hier in Washington kan het weer van het ene op het andere moment omslaan, en volgens de voorspelling komt er nog een laatste restje winter aan. De wind trekt al aan.

Ik passeer het monument voor de Tweede Wereldoorlog, loop de helling naar het Washingtonmonument op. Hier ben ik in mijn element. Mijn spieren malen, strekken en spannen zich aan. Ik doe mijn uiterste best. Ik draag een licht jack, een loopbroek die tot halverwege mijn kuiten reikt. Niets op mijn hoofd, haar naar achteren gebonden,

uit mijn nek. In mijn oortjes klinkt rockmuziek uit de jaren tachtig, maar zachtjes. Zacht genoeg om iemand te horen naderen, om me volledig bewust te zijn van mijn omgeving.

Op de top vang ik een glimp op van het Witte Huis. Links van me, helder oplichtend. Het doet me nog altijd iets als ik het zie, zelfs na jaren in de stad. Het herinnert me er voortdurend aan dat ik me dicht bij de hoogste regionen van de macht bevind. En waar macht is, is behoefte aan wat ik doe.

Ondertussen langs het monument, de helling af, in een hoger tempo. Verderop staat de koepel van het Capitool, oplichtend tegen de nachthemel.

Heel even schiet een herinnering door mijn hoofd. Ik zit in een met houten panelen betimmerd kantoor, al die jaren geleden. Hij, terwijl hij achter zijn bureau opstaat, op me afkomt...

Concentreer je, Steph.

Dat ik aan het verleden denk, komt door die vervloekte zaak op het werk. Ik dwing mijn benen om harder te gaan, aan te zetten, sneller te bewegen. Luister naar het neerkomen van mijn voeten op het trottoir, het staccato ritme.

Voor mij strekt de National Mall zich uit. Een recht stuk weg, een gelegenheid om mijn snelheid te testen.

Mijn benen hebben het zwaar. Mijn knie doet pijn, maar ik zet door. Nu niet opgeven.

In de verte doemt de koepel op. In gedachten zie ik zijn gezicht, nogmaals. Ik voel dat hij zijn hand op mijn arm legt, zachtjes knijpt...

Nog sneller, bijna een sprint.

Aan het verleden kan ik niets veranderen, aan hem kan ik niets doen, niet zonder alles wat ertoe doet op het spel te zetten. Aan de toekomst kan ik wel iets doen. Ik kan iemand anders tegenhouden.

Ik werp een blik op mijn pols. Drie minuut veertig over

één kilometer. Om mijn lippen vormt zich een glimlach.

Dit is me tenminste gelukt. Morgen wordt het gezag bewaakt.

Vier uur 's middags en Hanson zit al aan de bar. Vroeger in Quantico heb ik hem nooit als een drinker beschouwd. Misschien is hij veranderd. Of misschien heeft hij het goed verborgen gehouden.

Er rinkelt een bel als ik de deur open, een blikkerige nagalm. Het is een obscure gelegenheid, smal en donker, neonlichten aan de muur, een tweetal poolbiljarten, allebei in gebruik. Op de geluidsinstallatie wordt Journey afgespeeld. 'Don't Stop Believin.' Ik laat mijn ogen even wennen. Hij zit aan het verre uiteinde van de bar, met een glas voor zich, bijna vol.

Ik loop naar hem toe, voel starende blikken, neger ze. Ik weet dat ik hier als een vis op het droge ben. Zwart broekpak, hoge hakken en een gedistingeerde wollen jas. Veel bars in D.C. trekken dat soort volk; daar behoort deze niet toe.

'Hé, Hanson.'

Hij draait zich om. Hij is dikker rond zijn middel dan toen ik hem voor het laatst zag, zijn haar dunner. Er verschijnt een lach op zijn gezicht. 'Maddox. Potverdorie.'

Hij komt half overeind, buigt zich voorover voor een onhandige knuffel. Onhandig, omdat we elkaar in geen jaren hebben gezien en omdat ik me niet kan herinneren dat we elkaar óóit een knuffel hebben gegeven. Vroeger op de academie zou hij me waarschijnlijk met een klap op mijn rug hebben begroet.

Zijn gezicht kleurt, alsof hij weet dat het een verkeerd gebaar was. Alsof het tot hem doordrong, te laat, dat we niet meer op gelijke voet staan. Geen collega's, niet echt. Voormalige vrienden.

Ik kijk weg van zijn blozende wangen, trek mijn jas uit, neem plaats op de kruk naast hem. Zo gauw ik zit, komt er een barbediende op me af.

‘Wat kan ik voor u betekenen?’ vraagt ze terwijl ze haar handen op de bar plaatst en voorover leunt. Aan de binnenkant van haar pols zit een tatoeage, een in een prikkeldraad gewikkeld hart. Ik kijk naar haar gezicht, dat er onschuldig uitziet.

‘Alleen water, alstublieft.’

Ze loopt weg en ik richt me weer tot Hanson.

‘Het is al te lang geleden,’ zegt hij, weer hersteld.

‘Inderdaad lang geleden.’

‘Ik had al gehoord dat je op het hoofdkwartier zat, maar we zijn elkaar nooit tegengekomen.’

‘Tot vandaag.’

‘De eerste van onze klas die de grote jongens heeft bereikt, hè?’ Hij heft zijn glas, neemt een lange slok terwijl hij me blijft aankijken.

‘Dat kun je geloof ik wel zeggen.’

Een handvol klasgenoten is lager leidinggevend FBI-agent, net als Hanson. Maar ik ben de eerste die het verder heeft geschopt. Hoofd van een afdeling op het hoofdkwartier, al is het maar een kleine. Afdeling Interne Zaken.

De barkeeper zet een glas water voor me neer, zwijgend, en vertrekt.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt Hanson.

Ik neem een slokje water, zet het glas weer op de bar, voorzichtig. Ik kijk hem aan. Hij is de afgelopen tien jaar ouder geworden, geen twijfel mogelijk. Maar ik kan nog altijd de jongen zien die bij Strafrechtelijk Bewijs naast me zat, die tijdens gym met me sparde. Die me soep van de cafetaria bracht toen ik met griep in bed moest blijven. *Shit*.

‘Weet je dat er een onderzoek naar je is ingesteld vanwege beschuldigingen van ongewenste intimiteiten?’

De vriendelijke blik verdwijnt. Zijn mond valt verbaasd open, waarna hij vlug weer dichtgaat. Zijn blik verhardt. Slaat om als een lichtknopje dat wordt omgezet. ‘Ben je dáárom hier gekomen?’

‘Ze is je ondergeschikte, Hanson.’

‘Die claim slaat nergens op.’

‘Hij is terecht. Dat weten we allebei.’

Hij wendt zijn ogen af en klemt zijn kaken op elkaar. Er valt een lange stilte. Achter de bar kan ik glazen horen rinkelen.

‘Mijn woord tegen het hare,’ zegt hij.

Ik voel woede in me opkomen. ‘Ja?’

‘Voor die onzin kun je me niet ontslaan.’

‘En voor fraude met werkuren en aanwezigheid?’

Zijn mond vertrekt, een heel klein beetje. Ik zie dat hij zijn best doet om onverstoorbaar te blijven kijken.

‘Afgelopen week heb ik een agent op je gezet. Ik weet precies hoeveel uur je hebt gewerkt. En voor hoeveel je betaáld hebt gekregen om te werken.’

Zijn ogen spuwen ondertussen vuur, maar ik zie de verontrusting erachter.

‘Ik weet ook dat je nog steeds je wapen bij je hebt.’ Ik knik richting de bobbel op zijn heup. ‘Ik weet dat je met je dienstauto hierheen bent gereden, en dat dit je tweede glas bourbon is.’

‘Wat flik je me nou, Maddox?’

Ik zeg niets.

‘We waren vrienden.’

‘Daarom ben ik hier.’

Hij wacht af. Hij hijgt, bij elke ademhaling sperren zijn neusgaten open.

Ik buig me naar hem toe. ‘Ik zal je zeggen wat er gebeurt. Je geeft me je penning, je pistool en je sleutels. En morgenochtend, aan het begin van de dag, stap je het hoofdkwartier binnen en neem je ontslag.’

Hij snuift minachtend. 'En als ik dat niet doe?'

Ik kijk richting de deur en knik die kant op. 'Zie je die twee jongens daar?' McIntosh en Flint staan aan beide kanten van de deur en kijken naar ons. 'Die werken voor mij. En ze zullen er niet voor terugschrikken om een scène te schoppen. Hier, nu. Blaaspijpje, handboeien, de hele mikmak.'

'Dat is bluf.'

'Wedden van niet?'

Hij kijkt over zijn schouder naar de deur, dan weer naar zijn glas. Het is nu bijna leeg. Hij klemt zijn vingers eromheen. Zijn linkerhand is kaal, maar ik zie de inkeping waar de ring meestal zit.

'Je loopbaan is voorbij, Hanson. Ik geef je de gelegenheid om in stilte te vertrekken. Zie de gevolgen van de ongewenste intimiteiten onder ogen, en dit,' ik knik naar de bourbon, 'laten we zitten. Net als de fraude.'

'Ik heb een gezin,' zegt hij. 'Een vrouw, kinderen. Een hypotheek. Je kunt het niet maken om me er zo bij te lappen.'

Inmiddels staat Bon Jovi op. 'Livin' on a Prayer.' Gepast. 'Je kunt zelf kiezen hoe het afloopt.'

Hij kijkt me woest aan. Dan rukt hij zijn penning af en slaat hem met een klap tussen ons in op de bar.

2

De kersenboom in de voortuin van het herenhuis waar ik woon begint uit te lopen, tientallen roze knoppen, gesloten als kleine vuisten. Over een paar weken zal hij in volle bloei staan, en zal de stad van roze bloesem zijn vergeven. Ook van horden toeristen; ze zullen de meestal rustige voetpaden rond het Tidal Bassin verstoppen. En daarna, voordat ik er erg in heb, zullen de bloemen verwelken, de kleuren verdwijnen en de voetpaden weer leeg zijn.

Mijn hakken klakken op de klinkers terwijl ik de trap naar mijn voordeur op loop. Langzaam, zwaar, ik voel me uitgeput.

Ik draai de sleutel in het eerste slot om, dan in het tweede. Stap naar binnen, duw de deur achter me dicht en doe hem op slot, waarna ik in de hal even wacht. Het alarmsysteem aan de muur licht groen op. *Uitgeschakeld*. Het is stil in huis. Ik luister of ik iets hoor, wat voor geluid ook, maar hoor niets. *Daar moet ik maar aan wennen*, bedenk ik.

‘Zachary,’ roep ik naar boven als ik bij de trap sta. ‘Ik ben thuis.’ Voor zijn vrienden is hij Zach, al jaren. Maar voor mij zal hij altijd Zachary zijn. Ik had gezegd dat ik het niet zou doen. Dat ik niet zoals mijn moeder zou zijn, de enige die me nog Stephanie noemt. Maar als ik naar hem kijk, zie ik geen tiener. Ik zie dat jochie van me. *Het gaat zo snel*, waar-schuwde iedereen, en eerst wilde ik dat niet geloven. Nu weet ik dat er nooit waarachtiger woorden zijn gesproken.

Ik wacht nog even, luister, maar het blijft stil. Ik hang

mijn jas op, gooi mijn sleutels en werktas op de tafel in het halletje en loop de keuken in, waar ik het licht aandoe. De lampen boven het kookeiland zetten het vertrek in een fel licht, dat op donker graniet en roestvrij staal reflecteert. Het is een professionele keuken, vernieuwd toen Zachary nog op de basisschool zat. Ideaal voor het thuis bereiden van maaltijden. Zelden gebruikt.

Ik zet een bruine papieren tas op het kookeiland. Thaise afhaalmaaltijd, zijn favoriet. Ik had hem al geappt, hem laten weten wat ik mee naar huis zou nemen. Anders had hij al voor mijn thuiskomst gegeten, zoals tegenwoordig 's avonds meestal gebeurt. *Ik had honger, mam*, zou hij zeggen. *Ik kon niet wachten*. En dan zou ik maar heel even met hem kunnen praten, staand in de deuropening van zijn kamer.

Het is omkoperij. Dat besef ik maar al te goed. Ik ben een FBI-agent, die haar zoon omkoopt met Thais eten. Maar het is tijd die ik met hem kan doorbrengen. Heel, heel waardevolle tijd.

Ik loop op de koelkast af en open hem. Er staat weinig in, voornamelijk drinken. Flessen water, in keurige rijen. Eronder geelbruine flessen, allemaal IPA's. Ik pak er eentje, de hoppigste van het stel. Doe de deur dicht, wip de dop eraf en neem een flinke teug. Ik voel de spanning al wat wegzakken. Hanson was aan de beurt. Zo klaar als een klontje, geen twijfel mogelijk. Gezag, bewaakt.

Ik hoor de slaapkamerdeur van Zachary opengaan, zijn voetstappen in de hal boven, dan gestamp de trap af. Toen hij kleiner was, denderde hij omlaag, alsof hij geen tijd had om zorgvuldig te lopen, alsof hij haast had, altijd haast had. Toen hij ouder werd, nam het tempo af, maar nog steeds lijkt hij naar beneden te daveren. Tegenwoordig komt het misschien doordat hij zo lang is, hij is zelfs langer dan ik. Of misschien herinner ik me alleen maar hoe hij klonk toen hij klein was.

Hoe dan ook, ik mis dat geluid. Hij zwiept de hoek om, met een hand aan de trapleuning. In spijkerbroek en groezelig T-shirt, blote voeten. Er zitten wat stoppeltjes op zijn kin, die daar niet lijken te horen, alsof hij een jongen is die doet alsof hij een man is. Maar ik moet mezelf eraan herinneren dat hij ook een man *is*, bijna in elk geval.

‘Hoi lieverd. Hoe was het vandaag?’ Mijn stem klinkt gemaakt opgewekt, alsof ik te zeer mijn best doe. Ik *dóé* ook te zeer mijn best.

Hij merkt het op, herkent het. Hij kijkt me een tikje achterdochtig aan, beseft dat de afhaalmaaltijd een excuus is voor geforceerd contact. ‘Goed.’

Ik zou willen dat ik die woorden kon terugnemen, nog een poging kon doen. In plaats daarvan richt ik me op het uittrekken van mijn jasje. Vouw het keurig dubbel, leg het op een van de barkrukken, strijk de voorkant van mijn blouse glad, verschuif de holster op mijn heup.

Toen Zachary klein was, borg ik altijd eerst mijn pistool op, nog voordat ik hem een knuffel en een kus gaf. Ik legde de Glock veilig in de pistoolkluis in mijn slaapkamerkast, want ik wilde niet dat hij mij ermee zou zien, heb nooit gewild dat wapens deel uitmaakten van ons leven. Daarna trok ik de kleren uit die ik droeg in de aanwezigheid van criminelen, alsof ze daardoor op een afstandje bleven.

Maar nu is hij ouder. Hij weet dat ik het wapen bij me heb, maar het kan hem niets schelen. Hij heeft geen enkele belangstelling voor wapens. En criminelen weten toch manieren te vinden om binnen te komen, hoe zwaar de beveiliging tegen hen ook is; heb ik dat niet door schade en schande geleerd?

Ik haal de borden uit de kast en zet ze naast het eten. ‘Alles goed op school?’ vraag ik, en ik probeer neutraal te klinken, nonchalant.

Hij loopt op het kookeiland af, grijpt in de papieren zak.

Hij haalt er een doorzichtige plastic bak uit, dan nog een. Pad thai en penang curry. Ons gebruikelijke maaltje.

‘Yep.’

Antwoorden van één lettergreep. Meer krijg ik deze dagen niet uit hem. Al een tijdje nu. En op de zeldzame momenten dat we wel praten, is hij stevast nukkig.

Dat zal beter worden. Ik blijf het mezelf voorhouden. Dit is alleen maar een lastige periode; dat zijn de tienerjaren altijd, nietwaar? Ooit konden we het goed met elkaar vinden en op een dag zullen we het weer goed met elkaar kunnen vinden. Misschien dat het gemakkelijker zou zijn als ik moeder van een meisje was, of vader van een zoon. Dan zou hij in mijn bijzijn misschien meer zichzelf zijn, minder ongemakkelijk.

Ik heb Zachary samen met zijn vrienden gezien, al die jongens die vreemden voor me zijn, ook al heb ik ze ooit gekend, toen ze klein waren. Op de parkeerplaats op school, op de foto’s op de sociale media. Bij hen is mijn zoon anders. Expressief, gelukkig. Ook betrokken; hij is voorzitter van de computerclub, zit in de leerlingenraad, is lid van verschillende verenigingen. Na school hard aan het werk in een beginnend techbedrijf, doet al het programmeerwerk, is daar ontzettend goed in. Maar door de manier waarop hij zich bij mij gedraagt, hoor je daar nooit iets over.

Hij schept rijst op zijn bord, drie slordige lepels vol. Dan kijkt hij me aan. Zijn haar valt over zijn ogen; hij moet naar de kapper, maar dat zal ik hem niet zeggen, niet nu. ‘Jij? Goed gewerkt?’

‘Ja. Je weet wel, net als anders.’ Ik probeer ook joviaal te doen, kort en bondig. Hij wil net zomin de details van mijn dag aanhoren als ik erover wil spreken. Ik wil het over hém hebben, over hém horen. Ik schep noedels op mijn bord, terwijl hij naast mij een laag curry op zijn rijst schept. Dan verwisselen we de bakken, zonder een woord

te zeggen. Na al die jaren is het routine geworden.

‘Heb je nog iets gehoord vandaag?’ vraag ik. Hij staat momenteel in de wachtstand, de aanvragen voor toelating tot een universiteit zijn allemaal ingediend. Ik wacht eveneens. Wacht om te zien waar hij terecht zal komen. Vrees de dag dat het allemaal werkelijkheid wordt en ik een zevenendertigjarige met een leeg nest zal zijn.

‘Nop.’ Hij zet de bak met pad thai neer en loopt met zijn bord en twee vorken om me heen naar de eetkamer.

Ik pak twee flessen water uit de koelkast en voeg me bij hem. ‘Het kan nu elk moment zover zijn.’ Ik neem plaats in de stoel tegenover hem, leg mijn werktelefoon voor me neer en we beginnen in stilte te eten.

De tafel is te groot voor ons tweeën en grotendeels leeg. Het is een mooie tafel, massief mahonie, acht stoelen eromheen. Ziet er nog splinternieuw uit, ook al hebben we hem al jaren. Ik heb geen flauw idee waarom ik zo’n grote tafel heb gekocht. Heel even mis ik de oude, van eikenhout en vol krassen. Ik zie de knutselwerken en het huiswerk voor me, waarmee hij vol lag, de plastic vrachtwagens en voetballen verspreid over de vloer hier, de stoelen die altijd scheef stonden.

Toen hij klein was, had ik een hekel aan de voortdurende chaos waarin we woonden. De eeuwige wanorde, de herrie, de troep. *Op een dag zul je het missen*, had mijn moeder me gewaarschuwd, en ik had met mijn ogen gerold. Nou, ze had gelijk. Ik mis het. Omdat er toen in het huis werd geleefd. Ik heb het huis waarvan ik altijd dacht dat ik het wilde hebben, dat zo in een tijdschrift zou kunnen, maar ik zou het zo inwisselen voor de rommel.

Hij eet te snel, schuift het zo naar binnen. Ik zou er iets van moeten zeggen, hem moeten vertellen dat hij rechtop moet zitten, hem aan zijn manieren moeten herinneren. Dat is mijn taak als moeder, en bovendien heeft hij het in

dit tempo over een paar minuten op, waarna hij zich weer de hele avond op zijn kamer zal terugtrekken. Maar de tijd die we samen hebben lijkt kwetsbaar. Ik wil er niets aan bederven door hem te berispen.

Ik neem een hap curry en peins over wat ik nog meer kan vragen, wat ik kan zeggen om het gesprek gaande te houden, of wat tegenwoordig voor een gesprek moet doorgaan. 'Van welke opleiding verwacht je als eerste iets te horen?' vraag ik.

'Maryland,' mompelt hij met volle mond. Hij kijkt niet op en kijkt me niet aan. University of Maryland. Ik zou dolgraag willen dat hij daarheen gaat, in de buurt van D.C. bleef, dicht bij huis. Maar we weten allebei dat hij dat verzoek tot toelating alleen maar omwille van mij heeft ingediend. Zijn eerste keuze is Berkeley. *Berkeley*. Aan de andere kant van het land. Hij wil hier weg, ergens anders opnieuw beginnen. En ik kan hem geen ongelijk geven, ik kan alleen niet tegen de gedachte dat hij daar zal blijven, nooit terug zal keren.

Na de middelbare school wil hij rechten gaan studeren. Strafrechtadvocaat worden. Aan de verkeerde kant van de wet, vind ik persoonlijk, maar er is nog tijd om hem wat redelijkheid bij te brengen. Al is het fijn om te zien dat hij in mijn voetsporen treedt, in elk geval een beetje.

Er volgt een stilte, waarin we allebei zacht op ons eten kauwen. Ik moet iets anders proberen, een nieuw gespreksonderwerp, iets waarmee ik een antwoord uit hem kan krijgen dat uit meer dan één woord bestaat.

'Hoe gaat het met de computerclub?' Ik heb die club nooit begrepen. Het is zulk eenzaam werk. Waarom zou je er iets sociaals van willen maken?

'Programméeërclub.' Hij klinkt geërgerd. Maar ik zweer dat de club zich steeds ergens anders op richt. In het eerste jaar ging het aldoor over robotica, waarna het op een ge-

ven moment op coderen overging. Hij had het ooit zelfs over hacken. Ethisch hacken, wat dat ook mag zijn. *Zoiets bestaat niet, hacken is altijd verkeerd*, herinner ik me dat ik zei. *Het is een grijs gebied*, reageerde hij, met een felle blik in zijn ogen.

‘Programmeren dan. Hoe staat het met de programmeerclub?’

‘Daar ben ik mee gestopt.’

‘Wat?’ vraag ik, omdat ik hem verkeerd moet hebben verstaan.

‘Daar ben ik mee gestopt.’

Mijn vork is voor me blijven hangen. ‘Vandaag?’ vraag ik, omdat ik niets anders weet te zeggen. Ik begrijp niet wat hij me vertelt.

‘Een paar maanden geleden.’

Een paar máánden geleden? Waarom weet ik daar niets van af? ‘Waarom heb je me dat niet gezegd?’

‘Je hebt er niet naar gevraagd.’

Hoe kon ik weten dat ik ernaar had moeten vragen? Ik staar hem aan, maar hij kijkt niet mijn kant op. Hij heeft zijn aandacht bij het eten, neemt nog een slordige hap. Het voelt alsof er in mijn hoofd wielen rondraaien, rondtollen zonder vooruit te gaan. ‘Maar je was dol op die club.’

Er verschijnt een spottende trek om zijn lippen, een zelfgenoegzaam lachje bijna. ‘Ik kan goed toneelspelen.’

Ik voel me vreemd, duizelig, omdat ik degene die daar voor me zit niet ken, ook al betekent hij meer voor mij dan ieder ander ooit heeft betekend of zal betekenen. Ik kijk naar hem terwijl hij nog een hap neemt. ‘Waarom?’

Hij haalt zijn schouders op, en ik begin boos te worden. Dit is iets wat meer dan een schouderophaal verdient.

‘Waaróm, Zachary?’

Hij kijkt op. ‘Ik heb het alleen gedaan om tot de universaliteit te worden toegelaten. Toen alle aanvragen eenmaal wa-

ren verstuurd...’ Hij haalt zijn schouders weer op.

Ik besef dat mijn vork nog altijd boven mijn bord zweeft. Ik leg hem langzaam neer. Ik ben bang om de volgende woorden uit te spreken. ‘En de rest dan? De leerlingenraad?’

Hij haalt zijn schouders op en ontwijkt mijn blik, maar het antwoord is duidelijk.

‘Zachary,’ fluister ik. Ik heb hem iets beters bijgebracht. Beslist. ‘Je kunt daar toch niet zomaar mee stoppen? Je hebt bepaalde verplichtingen. Verantwoordelijkheden.’

‘Zo erg is het niet, mam.’

‘Het is wel erg.’

Zijn bord is ondertussen bijna leeg, en ik kan aan zijn houding zien dat hij op het punt staat om op te springen van zijn stoel, de kamer elk moment kan verlaten. Hij zal geen tweede portie halen. De maaltijd is bijna afgelopen.

‘En als de universiteiten het nou controleren?’ vraag ik zachtjes.

‘Ik heb niet gelogen. Toen ik de aanvraag indiende, deed ik overal aan mee.’

‘Zachary, dit is ernstig.’

Hij blijft me aankijken, bijna tartend, en zegt niets.

‘Je zou erdoor kunnen worden afgewezen,’ zeg ik.

‘School is haast afgelopen.’

‘Je zet alles op het spel waar je zo hard voor hebt gewerkt.’

Er valt een stilte tussen ons. Uiteindelijk wendt hij zijn hoofd af, en vlak voordat hij dat doet, zie ik hem een tikje schaaachtig kijken. In gedachten is hij weer een peuter, zie ik hem in de keuken op een keukentrapje staan, een plas melk op het aanrechtblad, afkomstig uit een omgevallen wegwerpbebertje. Ik zie de ronde, droevige ogen voor me, de trillende kin. Ik hoor zijn stemmetje. *Sorry, mammié. Ik zal het opruimen.*

‘We zullen met je studiebegeleiders praten om je ontslag

ongedaan te maken,' zeg ik vastberaden. Dezelfde reactie als toen hij jong was, toen hij er een bende van had gemaakt, speelgoed had vernield of was vergeten zijn huiswerk te maken en hij kapot was van zijn fout. *Het is al goed, Zachary. Ik los het wel op.*

'Zouden ze dat doen?' Hij kijkt me weer aan. Ik zie geen schaaplichtigheid meer. Was die er eigenlijk wel? Of had ik die alleen maar verwacht? Wat ik zie, is frustratie, alsof hij me niet wil helpen, maar weet dat hij geen keuze heeft.

'We zullen er alles aan doen wat mogelijk is.'

'Ik ga bezig met mijn huiswerk.' Hij schuift zijn stoel weg van de tafel.

'Oké,' mompel ik, maar tegen die tijd is hij de kamer al uit.

Ik hoor dat de kraan in de keuken wordt opengedraaid, het gekletter als hij zijn bord in de afwasmachine zet. Een paar tellen later stuift hij de trap op. De slaapkamerdeur die dichtgaat.

Dan is alles stil, opnieuw.